

anden Side profiterer meer eller mindre derved, men det kunde gjerne være, at naar Sagen blev trukken hen en Deel Aar, saa vilde Frivilligheden maaskee reent drukne i den politiske Nødvendigheds rivende Strøm. (Hør!)

Bligen-Finecke: Naar jeg reiser mig idag, glemmer jeg ikke selv, at det ikke er Gudseierne, der have sendt mig til Rigsdagen, og jeg haaber, ogsaa, at Ingen hverken i eller udenfor Thinget vil glemme det, og derfor lægge i mine Ord en større eller mindre Betydning, end de fortjene som Udtryk af min personlige Overbeviisning og Tanke. Jeg vil dernæst tillade mig at takke Regjeringen for den Udtalelse, vi have hørt idag. (Hør!) Jeg takker ikke alene som Gudseier, og jeg takker heller ikke alene paa Fæsternes Vegne; men jeg takker paa alle deres Vegne, som i Regjeringen see en Beskytter for Eiendomsretten. Jeg vilde have reist mig idag for at tale imod det Forslag, som her foreligger, og jeg vilde navnlig have reist den Indsigelse derimod, at det ikke indeholder et Beviis for, at Almeenvellet kræver en saadan Expropriations-Andvendelse, som derved er foreslaaet; men da den nye Forslagsstiller i sine indledende Bemærkninger har erkjendt det samme, saa vil jeg savne en Modstander mod denne min Paa-stand. Jeg kan altsaa undlade at gjøre det og overlade Dommen til det ærede Thing.

Tscherning: Det er mig kjært, ved den Behandling, vi ere komne til, at være kommen til at høre op at lege Blindebuk i denne Sag. (Hør!) Dersom vi vare gaaede ind paa det Forslag, strax at nedsatte et Udvalg, saa havde vi kunnet vedblive den hele Samling igjennem at være uvisse om Regjerings Mening, og kun vi vare uvisse om den; thi de, det kom tilgode at vide, at Regjeringen har skiftet Mening (Hør!), vilde kjende den. Nu er den ogsaa kjendt af dem, som bør følge og betrede den Vej, som Indenrigsministerne har vist, den frie Discussions-Vej, og den vil gjøre det klart for Regjeringen, at Villien er tilstede. Det er Hovedgrunden, hvorfor vi skulle bringe Sagen til anden og tredje Behandling, hvilken dens yderlige Skjæbne end maatte blive; thi det er ikke for at paatvinge Regjeringen Noget, men for at

vise den, hvilket vort Formaal er, hvilken vor Hensigt er, og hvilken vor Overbeviisning er. Den ærede Minister har sagt, at Bonden ikke længer skal være i den Bidsfarelse, som bliver ham foregøglet — jeg tør ikke sige, han brugte dette Ord, men saa omtrent var Meningen — at der eksisterer en Medelendomsret; men den ærede Minister er maaskee ikke opmærksom paa, at Regjeringen i sin Tid væsentlig har bidraget til, at denne Overbeviisning er tilstede. Jeg for min Part siger: Medelendomsret er der ikke i den indskrænkede Betydning, men jeg siger, der er en Indskrænkning i Eiendomsretten. (Hør! — Mourier: Det er rigtigt!) Den, som kun bestyder under Fæstelovgivningen, lider en væsentlig Indskrænkning, og naar vi hjælpe ham til at sælge saaledes, at denne Indskrænkning ikke bliver følt, saa hjælpe vi ham til at skaffe ham det, som ikke var hans, og dertil hjælper en Udtalelse som den, vi have hørt fra Regjeringens Side; thi skulde det være sandt, at private Folks Indflydelse paa Bønderne skulde holde dem tilbage fra at kjøbe til passende Priser, saa vil en Udtalelse, som denne langt mere holde Gudseierne tilbage fra at sælge til rimelige Priser. Den ærede Indenrigsminister har støttet sin Anskuelse om den Forventning, han har om Afsløsningen ved frivillig Overenskomst, paa visse statistiske Opgivelser; jeg haaber, at disse ville blive bragte til Thingets Kundskab. Tal, saaledes nævnte løst hen, komme let til at faae en stor Betydning; de maae nøie undersøges og nøie vurderes, før der kan tillægges dem nogen Betydning. Den hele Mængde af Fæstegodsset maa desuden sammenholdes med den ringe Mængde, som er solgt, og som er solgt under den rimelige Formodning, at en Tvangslov skulde være kommen tilstede. (Nei! Jo!) Jeg vil ikke her lægge Dølgemaal paa, at den eneste Fordeel, vi kunde have havt af at faae et Udvalg nedsat strax, vilde have været, at dette maaskee kunde naaes, at Tvivlen om Tvangsloven vilde være bleven holdt lidt længere vedlige — det kan jeg godt forstaae — men der vilde langtfra ikke være vundet det for Sagens Fremme som ved denne aabenherlige Udtalelse. Det er, som den ærede Indenrigsminister meget rigtigt har sagt, ved de al-